

sit Barn paa Armen, medens Konen slutter sig til ham; men ogsaa den troe Hund iler ham imøde, og man kan see paa hele Hundens Udtryk, at den kjender ham. Naar jeg tænker mig, at det kunde see, naar en Mand, der har været længe fraværende i Krigen, kom hjem, især naar det var paa et eensomt liggende Sted paa Landet, hvor den troe Hund maaskee havde været Familiens eneste Forsvarer, at den kom ilende ham imøde, og at den med det samme blev stuet, er det dog vist, at det vilde gjøre et slygt Indtryk, som man vistnok skulde søge at forhindre. Jeg troer i det Hele taget at finde Sympathi med Hensyn til mit Forsvar for Hunden. Der er flere af mine gode Venner, som have sagt til mig: „Ja, Hunden kan jeg begribe, De forsvarer, men hvad bryder De Dem om de tossede Katte?“ (Munterhed.) Nu kan jeg ikke nægte, at jeg selv ikke har megen Forskjærlighed for disse Dyr, endstjøndt jeg maa indrømme, at de ere meget nyttige for Agerbruget, ja ofte endog uundværlige. Men jeg har ogsaa hørt fra den modsatte Side: „Jeg kan ikke begribe hvad Folk bryde sig om den tossede Jagtret.“ Jeg svarede dertil: „Det forstaaer De Dem ikke paa, det er en Affectionsag!“ Og saaledes troer jeg ogsaa, at man kan sige, at Katten er et Dyr, som har en vis Affectionsværdi. Vedkommende Huusmoder gjør meget af disse Dyr. Jeg har ofte havt Leilighed til, naar jeg paa Jagten har taget ind et Sted, at see en Bondekone holde sit Forklæde for Dinene og beklage sig over, at Jægerne have stuet hendes Kat. Derfor kan man ikke ganske fatte sig ind i disse Forhold og tage Hensyn til, hvad Enhver har for Tanker om disse Dyr. — Smidlertid troer jeg, at hvis denne Bestemmelse kunde finde Anklang hos det ærede Thing, saa vilde virkelig Loven vinde betydeligt derved, og det er min Overbeviisning, at den saa vilde blive modtaget med Glæde og Tilfredshed af Mange. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale dette mit Forslag.

Indenrigsministeren: Jeg tilstaaer, at jeg vistnok troer, at der er meget Sandt i, hvad den ærede Landstingsmand, som nu satte sig, anførte. Det er mig ogsaa bekendt, at den Fremgangsmaade, at fjerne Folks Hunde,

er Noget af det, der paa mange Steder har bidraget allermeest til at opirre Gemytterne hos de Ifke-Jagtberettigede, og jeg tvivler meget paa, at der skulde være nogen sand Nødvendighed ifølge Jagtens Natur for overhovedet at ødelægge alle Hunde uden videre, naar de komme ind paa Markerne. Men jeg veed, at enkelte Jagtberettigede have gjort det i visse Tilfælde, saaledes, at det idetmindste er blevet opfattet som en særegen Art af Grusomhed, som de have villet udvise imod vedkommende Beboer, og saadant maa vist ønskes forandret. Derimod negter jeg ikke, at det er ikke let for den, der ikke praktisk er bekendt med slige Forhold, at bedømme, hvorvidt man skal gaae, hvilke Arter af Hunde man skulde stemple som dem, der vare forbudte, og som ikke maatte være i en Andens Jagtdistrict. I Forslaget er der nu som saadanne kun nævnte Mynder, og de ere jo ogsaa, troer jeg, de værste. Forslaget er iøvrigt først idag kommet mig tilhænde, og da er jeg praktisk aldeles ubekendt med disse Forhold, saa er jeg ingenlunde sikker paa, at Forslaget vil naae sit Diemed ved alene at nævne Mynder som dem, der ikke maae løbe omkring. Men i den Retning, hvori Forslaget gaaer, kan jeg ikke Andet end indrømme, at der, hvis det kan gennemføres uden at ødelægge Jagten, og det skulde jeg dog være tilbøielig til at antage, vistnok vilde kunne opnaaes meget ved Forslaget. Hvad Kattene angaaer, da er det jo ideligt fra Jagtvæsenets og Jægerens Side blevet fremhævet, at der var god Grund til at conservere Rævene, paa Grund af det store Antal Muus, disse Dyr ødelagde. Nu veed jeg ikke, om ikke ogsaa Kattene, naar de gaae i Marken ødelægge Muus (Jo!) det synes dog at være noget sandsynligt; men paa den anden Side er det ogsaa vist, at Kattene ved at tage f. Ex. Harefillinger kunne gjøre en Deel Skade paa Markerne, og jeg veed meget vel, at Jægerne ikke gjerne see de løsgaaende Katte; men om der egentligt, for at opretholde Jagten, er Nødvendighed for at fjerne alle disse Dyr, naar de komme i Marken, veed jeg ikke.]

Nyholm: Jeg troer ikke, at nogen billigtænkende Jagtberettiget vil nedskyde disse løse Hunde, som springe ind paa hans Mark,